la Burxa

Periòdic de Comunicació Popular

Sants i barris veïns · 5.000 exemplars · distribució gratuïta · mensual · abril 2005 · núm. 84

Desenes d'immigrants tancats i en vaga de fam a Can Vies i Sant Medir

[L'acció, que consisteix en una tancada i una vaga de fam indefinida, també es fa a altres punts de la ciutat, i hi participen centenars de persones]

[Les protestes estan originades per la impossibilitat que tenen la majoria de *sense papers* d'accedir a la regularització amb les condicions que planteja la llei d'estrangeria]

Els dies 11, 12 i 13 de març ja hi va haver una primera tancada al poliesportiu de Sant Medir. TONI

Centenars d'immigrants *sense papers* s'han tancat en diversos locals de Barcelona per reivindicar un veritable procés de regularització, atès que l'actual via extraordinària és inaccessible per a la majoria d'immigrants: molts no s'han empadronat per por o per desconeixement, el certificat de penals complica el procés segons el país on s'hagi de sol·licitar, i sobretot el contracte de treball esdevé un obstacle insalvable per a molts, ja que estan sent acomiadats. Els tancaments del mes d'abril i l'inici d'una vaga de fam indefinida són dues de les moltes mobilitzacions que s'estan duent a terme per donar a conèixer que l'actual via extraordinària de regularització no soluciona la situació de la majoria d'immigrants, que continuen sotmesos a una llei d'estrangeria que només els dóna dues sortides: l'expulsió o la marginació.

[pàgina 3]

OPINIÓ

El problema de debò és el 97 %

Al marge de les continuades i massives trames de corrupció hi ha un altre debat pendent: com s'inverteixen i amb quines prioritats els diners dels impostos?

[pàgina 2]

SANTS

Les dones reivindiquen els seu compromís i diversitat

Amb motiu del 8 de març han tornat les ja tradicionals jornades feministes al barri.

[pàgina 4]

ARREU

L'aprovació del decret de transgènics no cola

L'intent del Parlament d'aprovar la "coexistència" de les plantes modificades transgènicament amb les no modificades ha generat una dura campanya de denúncia arreu de Catalunya.

[pàgina 11]

ENTREVISTA

Anselm Carteñà

Arxiver honorari de l'Arxiu Històric de Sants

[pàgina 12]

parèntesi

'Habana Blues', la última pel·lícula de Benito Zambrano

Mima't amb el parèntesi

Llibre: 'Nosaltres els valencians' — *Jaume Fuster, sempre d'actualitat*

[pàgines centrals]

editorials

No només per solidaritat

La via extraordinària de regularització dels immigrants *sense papers* no és una mesura que permet solucionar la situació d'il·legalitat en què es troben més d'un milió de persones a l'Estat espanyol ni fa emergir part de l'economia submergida on molts dels immigrants estan treballant. Més que atacar l'economia submergida, ataca directament els immigrants que hi treballen, ja que molts són acomiadats i no poden accedir al procés de regularització que, altrament, presenta nombroses traves i fomenta nius de corrupció. Si aquests no es regularitzen corren el risc de ser ràpidament expulsats del país o tancats en algun centre d'internament. D'altra banda, la impunitat impera sobre els empresaris que contracten en condicions irregulars. És difícil creure que sigui un error de càlcul, en què *casualment* en surten beneficiades les empreses i perjudicades les persones que hi treballen en condicions d'explotació, que tenen molta probabilitat de ser immigrants, però no només. Si deixem la porta oberta perquè algú pugui treballar sota condicions mínimes, qualsevol dia també ens arribarà a nosaltres, si no en ha arribat ja. És per això que la lluita pels drets dels immigrants és la lluita de tothom.

Decrets contaminants

La Setmana Transgènica ens ha fet recordar que els nostres camps estan canviant i que l'Administració no té cap intenció de qüestionar per quin camí els estem duent... Hem sabut que ja existeix un projecte de decret per a la coexistència dels organismes modificats genèticament (OGM), i segons el qual els pagesos poden triar lliurement amb quins organismes treballaran sempre que compleixin amb els deures pertinents que possibilitin la convivència entre tots els tipus de conreu. Llibertat, convivència... Paraules molt maques, sí, i també situacions inabastables. Es parla de llibertat quan es vol dir mercat. Els pagesos podran triar segons les lleis del mercat. Si bé hi ha una part que opta per l'agricultura ecològica i s'assegura de la procedència de les llavors, n'hi ha una altra que té altres prioritats. I això, combinat amb unes poques empreses de llavors que han vist en els transgènics el gran negoci, fa que la llibertat es vegi limitada: són empreses que tenen el control de la producció i que patenten la vida que han dissenyat. Parlar de convivència quan parlem de plantes resulta d'allò més còmic: no tenen problemes per encreuar-se amb altres espècies de la mateixa família. Així, les plantes transgèniques i les que no ho són no conviuran, sinó que les primeres acabaran amb les segones. Ja s'estan trobant camps d'agricultors ecològics de l'Estat contaminats d'OGM. Els pagesos potser s'estan convertint en treballadors d'una cadena de muntatge, agafant el que els donen per transformar-ho, però també nosaltres ens estem convertint en bestiar d'engreix que ens duem a la boca qualsevol cosa.

opinió

El nostre problema, el 97 %

MARC

En els darres dies, i fruit de l'incident (per no dir *accident*, cúmul d'irregularitats o negligència continuada) del Carmel, ha sortit a la llum pública un fet que molts ja sospitàvem: que darrere les grans infraestructures i contractes amb l'Administració pública s'hi amaga una trama de comissions il·legals per tal de finançar els partits del govern o directament omplir les butxaques dels regidors, consellers i ministres de torn. En poques paraules, que un cop més ens roben els qui més tenen.

El debat s'ha centrat en aquest fet, mentre que, a parer meu, el debat és molt més complicat, ja que en certa manera les irregularitats i els alts càrrecs de l'Administració, la corrupció i les màfies especulatives no ens vénen de nou. El que menys em preocupa és el maleït 3 %, ja que en realitat el que ens hauria de preocupar és el 97 % restant. Qui i per a què gestiona aquest percentatge? Sovint es destina a infraestructures faraòniques que no concorden amb la realitat i les necessitats de la gent que les financem.

Qui vol el Fòrum? Qui vol el TAV?, el qual ara ens diuen que mai correrà prou per fer valer el seu nom. Qui vol el PHN i les seves conseqüències? Qui vol la Copa Amèrica a València i els ports esportius al litoral? Quants morts en accident laboral generen les obres públiques i les inacabales cadenes de subcontractació de les quals ningú es vol fer càrrec quan la sang d'un treballador atura una jornada de treball ?

On son els habitages de protecció oficial? On son les guarderies gratuïtes i els centres docents sense barracons? On hi ha una sanitat sense llistes d'espera? On és el transport públic i gratuït? On hi ha inversió pública per mantenir la indústria autòctona i la seguretat laboral? Com estan les pensions i els subsidis de viduetat?

Realment, els regalo el 3 % de la guarderia, del metro i el bus gratuïts, de la nacionalització de les empreses que tanquen amb centenars de treballadores acomiadades, dels habitatges que no han construït, dels quiròfans que s'han saturat, de les pensions de les víctimes de la violència d'Estat, dels contractes d'obra civil amb subcontractes i accidentalitat. Un cop més, butxaques plenes per a ells, misèria per a nosaltres!

No en tenen prou amb les cimenteres, les constructores, les multinacionals i els monopolis bancaris sinó que, a més, els utilitzen per crear més injustícia, insolidaritat i ràbia acumulada. Potser seria l'hora d'alleujar el nostre patiment i lluitar amb totes les nostres forces i habilitats per denunciar, no el 3, sinó el 97 % restant, aquell que realment ens precaritza la vida.

SALT DE PLENS

Fàstic excepcional

QUEL NESS

A l'Espanya del tarannà diferent i fons idèntic es continua complint la famosa màxima d'en Pla que diu que el més semblant a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres: ZP és a Aznar el mateix que la merda és als fems.

Aquest cop li ha tocat el rebre a Aukera Guztiak. És senzillament repugnant escoltar els *arguments* en els quals es basen els magistrats del *Supremo* per decidir que la coalició electoral no es pot presentar a les eleccions basques. Només faltava que diguessin que un dels candidats quan va fer la mili tenia molta punteria o que un altra treia molt bones notes en química inorgànica.

De fet, la perversió ja comença a partir de la mateixa existència de l'impresentable Estat espanyol. Un estat capaç d'aprovar una llei (amb el suport de CiU) per prohibir un partit perquè es nega a condemnar la violència d'ETA (el feixisme també il·legalitzava els qui no pensaven com ells). Perquè resulta que no condemnar no és atemptar, només és no pensar el mateix. La mal anomenada *Ley de partidos*, perquè li escauria més que és digués *Ley de antidisidencia*, ha estat parida per a això, per assegurar el pensament únic a l'Espanya de la UE i les meravelles, encara que sigui mitjançant la imposició de l'estat d'excepció a Euskadi.

I què passa amb la negativa reiterada del franquistes i dels seus hereus del PP a condemnar el règim assassí d'en Franco? Deia un intel·lectual del règim socialista, l'Antoni Puigvert, que en Fraga es pot presentar a les eleccions sense cap problema, tot i no haver condemnat mai el franquisme, perquè el pacte de la transició va fer taula rasa amb el passat. I un be negre amb potes rosses! Això és el que voldrien els qui, amb més o menys entusiasme, van donar suport a la ignomínia constitucional que ens asfixia.

Però resulta que encara hi ha gent, força gent, que no accepta l'*statu quo* d'un estat que ha volgut fer passar bou per bèstia grossa. I aquesta gent no està disposada a oblidar els crims dels franquisme, a acceptar la constitució monàrquica, a assumir els valors d'un capitalisme salvatge...

El fàstic enorme que ens ha provocat la decisió del Tribunal Suprem només és comparable al fàstic que ens fa veure com els principals partits *democràtics* dels PPCC no han dit ni ase ni bèstia en defensa d'un suposat estat de dret que ja no es creu ningú. Ja s'ho trobaran quan els toqui el rebre a ells per negar-se acceptar o a condemnar (si és que ho fan, de negar-s'hi) el dia menys pensat la cosa més inversemblant. Com per exemple, que parlar dels PPCC és un acte de terrorisme. Temps al temps.

CARTES A LA BURXA

Envia'ns el teu escrit a l'e-mail laburxa@laburxa.org o a Can Vies (c/ Jocs Florals, 42 BCN 08014) o a mà a la bústia de l'AC Arran (c/ Premià, 20).

Deixem de parlar de violència de gènere i parlem de violència

ORIOL FOLL

La veritable solució a tots els problemes de gènere que sembla que hi ha la trobarem el dia que deixem de parlar d'homes i dones i parlem de persones. En aquest moment no ens aturarem i combatrem amb fermesa qualsevol acte de violència domèstica.

Qualsevol acte violent, sigui en el sentit que sigui, és igual de menyspreable, i per tant no cal especificar el gènere de la persona que l'exerceix. I, si no, digueu-me si és mes greu que un home apallissi una dona que si la pallissa la rep un home per part d'un altre home, o que una dona en maltracti una altra...

D'un temps ençà, tinc la sensació que un s'ha de sentir malament pel fet de ser una persona masculina i que tots els problemes que han tingut i que encara tenen les persones femenines (en molts casos per ocupar un espai igualitari a la societat) siguin culpa dels homes. Hi ha persones masculines que tenim cor, tenim sentiments i que ens sentim maltractats psicològicament.

la Burxa
Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dimecres al CSA Can Vies (Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA hi han col·laborat: Roser Benavent, Bernat Costa, Toni Gonzàlez, Ivan Miró, Gemma Parera Àlvarez, Guillem Sànchez, Pau Canela, David Positiu, Soto, Jordina, Laia i Meritxell Sánchez Amat, Mireia Monfort, Jou, Carme, Miquel Darnés, Yol, Irina Llopart, Casal Independentista, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea Can Vies, Creación Positiva, Oficina d'Okupació, Punt d'Informació sobre Estrangeria de Sants i Albert Ferré.

El procés de regularització és inaccessible per a la majoria d'immigrants

[Els requeriments del procés extraodinari de regularització d'immigrants (contracte de treball, padró i certificat de penals) són insuperables per a molts]

[Centenars de *sense papers* estan en vaga de fam indefinida per reclamar un veritable procés de regularització a l'Estat espanyol]

GEMMA P. A. ▪ **SANTS**

Davant l'existència de més d'un milió d'estrangers en la paradoxal situació d'il·legalitat a l'Estat espanyol el 7 de febrer es va iniciar una via extraordinària, recollida en una disposició transitòria del nou reglament de la llei d'estrangeria, per intentar que aquestes persones puguin regularitzar la seva situació. Per tal d'acollir-se a aquesta via de regularització es necessiten una sèrie de requisits, molts dels quals han generat problemes i han estat objecte de denúncies per part dels immigrants.

El primer dels requeriments consisteix en figurar empadronat almenys des de sis mesos enrere en un municipi espanyol. El problema resideix en què molts immigrants no s'han empadronat o s'han esborrat per temor a l'accés policial als arxius municipals com a mesura de control de la immigració il·legal. Un altre requisit és presentar un certificat d'antecedents penals en vigor del país d'origen, traduït al castellà mitjançant traductors reconeguts judicialment. Es tracta d'un document que complica el procés i fins i tot l'impossibilita per les traves que existeixen: hi ha països que no tenen consolat o ambaixada a Espanya i d'altres que es neguen a lliurar un extracte del registre d'antecedents penals en absència de la persona, el document pot caducar per lentitud burocràtica, impossibilitat de demanar el document perquè no es té passaport, etc.

El contracte sotmet els immigrants a la voluntat dels empresaris i a les màfies

El principal problema de l'actual procés de regularització és el fet d'establir el contracte de treball com a requisit indispensable. L'Assemblea per la Regularització Sense Condicions denuncia que molts immigrants estan sent acomiadats i que fins i tot hi ha empresaris que s'estan aprofitant de la situació cobrant-los per fer-los un contracte. De fet, el problema radica, com ha denunciat aquesta assemblea, en deixar en mans dels empresaris la possibilitat de la seva regularització, cosa que entra en contradicció amb el paper que els immigrants juguen en el mercat de treball espanyol. Solen ocupar un sector laboral caracteritzat per la desqualificació, els salaris baixos, les jornades excessives i la incertesa sobre el futur de la relació laboral, sovint dins l'economia submergida, la qual necessita mà d'obra irregular (flexible i barata) per poder seguir sent competitiva. Els sectors laborals que bàsicament ocupen són el servei domèstic, l'agricultura, treballs no qualificats en hostaleria, el peonatge en construcció i el comerç al detall.

Un alt percentatge de sol·licituds en l'actual procés de regularització correspon al servei domèstic, fet que pot ser indicatiu que moltes empreses del sector del turisme i de la construcció es mantenen dins l'economia submergida. També cal fer al·lusió al fet que la llei tanca els ulls a l'existència de sectors pròpiament definits com a irregulars, com ara la prostitució i la venda ambulant. A més, un darrer efecte pervers de l'exigència d'un contracte de treball és "l'exclusió dels estrats socials més fràgils: els nens, les dones sota la dependència econòmica del seu marit, els ancians i els malalts", segons l'Assemblea.

Finalment, l'altre vessant del procés de regularització és l'ordre d'abandonar el país en 15 dies per a tots aquells a qui els sigui denegada la petició. De manera que s'enduriran les condicions per als qui es quedin sense papers, amb més deportacions i detencions en centres d'internament. La via extraordinària de regularització oberta sembla que deixarà la majoria de persones sense papers fora del procés i no trastocarà els fonaments de la llei d'estrangeria, la qual constitueix com a realitats la il·legalitat i la posició de marginalitat dels immigrants en el mercat de treball.

Concentració d'immigrants davant del Districte de Sants. TONI

Tancaments i manifestació pels drets dels immigrants

Durant tres dies, de l'11 al 13 de març, els immigrants es van tancar en diversos locals de Barcelona, entre els quals Sant Medir, reclamant la regularització sense condicions i mostrant a la societat que "aquest procés de regularització no els dóna papers, els manté sense drets i sotmesos a la voluntat dels empresaris i de les màfies".

El dissabte 2 d'abril, en el marc del segon Dia Europeu d'Accions contra els Centres d'Internament d'Estrangers (CIE), unes 3.000 persones es van trobar a la plaça Universitat per reivindicar la llibertat de moviment i la regularització sense condicions. La manifestació va recórrer el centre de la ciutat amb constants crits reivindicatius. Després de la manifestació es va iniciar una segona tancada a diversos punts de Barcelona i Santa Coloma de Gramenet, i la majoria d'immigrants van començar una vaga de fam indefinida. A Sants aquesta vegada es van tancar al poliesportiu de Sant Medir i al CSA Can Vies.

Les peticions que es fan des de l'Assemblea per la Regularització Sense Condicions relatives al procés extraordinari són les següents: que s'accepti qualsevol document acreditatiu que la persona immigrada viu al país i no tan sols el padró; no haver de presentar el certificat de penals; poder accedir al pemís de residència sense el requisit del contracte de treball; que s'allargui el termini de regularització; la renovació de totes les sol·licituds denegades i la regularització immediata i sense condicions dels menors d'edat.

EL PUNT D'INFORMACIÓ SOBRE ESTRANGERIA DE SANTS

"Des de fa cinc mesos està funcionant a Sants el Punt d'Informació d'Estrangeria, on s'informa principalment sobre el nou reglament per a la regularització d'estrangers no comunitaris, així com també sobre renovacions de targetes, reagrupacions familiars i expulsions, entre d'altres.

Gràcies a gent propera al barri i interessada en la problemàtica en què es troben els nouvinguts, a l'assessorament de l'Assemblea per la Regularització Sense Condicions i a l'Assemblea de Barri de Sants vam poder iniciar aquest projecte. Al Punt, situat al Centre Social de Sants, informem cada dijous de 18 a 20 hores, i l'últim divendres de cada mes ens reunim per fer una valoració i formar-nos sobre els nous tràmits.

Al començament va caldre fer molta difusió, però en poc temps, a mesura que s'apropava l'entrada en vigor del nou reglament, la gent va tenir la necessitat d'informar-se. Al Punt solen venir dones de diversa procedència, sobretot d'Amèrica Llatina. En canvi, a les manifestacions, als actes i a l'Espai Obert (on fem les peticions de cites prèvies al Govern Civil) vénen més homes del Pakistan, l'Índia, Bangladesh i el Senegal.

Ens hem trobat que les consultes més freqüents han estat sobre la nova regularització extraordinària, tot i que hem tractat derogacions d'expulsions, reagrupacions familiars, rebuigs de renovacions i demandes de petició de nacionalitat entre d'altres. Els problemes més habituals han estat la manca d'empadronament abans del 8 d'agost, la tardança o impossibilitat d'aconseguir els antecedents penals del país d'origen i sobretot que els empresaris no volen contractar legalment els immigrants (que ja treballen per a ells), justament els tres requisits indispensables.

Des del Punt volem denunciar les dificultats d'aquest reglament, que s'ha venut des del govern i els mitjans de comunicació massius com la solució al problema dels *sense papers* i fins al moment no se n'han vist els resultats."

Brenda Bär, Karen Abé i Rocío Barba (Punt d'Informació sobre Estrangeria de Sants)

Jornada contra els centres d'internament a Sants

IVAN MIRÓ ▪ **SANTS**

El procés de regularització iniciat el passat 7 de febrer no està donant els fruits esperats (o, com a mínim, publicitats) per l'executiu que presideix Zapatero. La iniciativa del PSOE, no se sap si per ingenuïtat o per ignorància, esperava que els empresaris d'aquest país correrien a legalitzar la situació laboral dels milers de *migrants* que conformen el mercat de treball de l'economia submergida. És una proposta amb peus de fang, atesa la creixent precarització de les relacions laborals (aquesta utopia empresarial de la desregularització total del treball).

I si aquest procés fracassa, cal tenir clar quin és el carreró sense sortida de la iniciativa del govern: l'augment de les polítiques repressives sobre la llibertat de moviment dels i les *migrants*. En aquest context, resultava plenament pertinent la convocatòria europea contra els centres d'internament per a estrangers (CIE), aquestes presons per a immigrants que esquitxen dramàticament (vora 200) el continent *bressol de la democràcia* .

Tal i com es denuncià en la jornada convocada per l'Assemblea de Barri el passat 20 de març, aquests són espais d'excepció (com el situat al barri barceloní de la Verneda i l'actualment en construcció de la Zona Franca), les veritables eines de gestió dels fluxos migratoris. Espais on les llibertats democràtiques queden suspeses per als i les internades, on les reclusions poden arribar a ser de 40 dies per a gent que simplement ha comès una falta administrativa (no tenir documents), i on les denúncies per tortures estan a l'ordre del dia. Espais que anticipen el model de control que tendencialment s'aplicarà a la població en general: la tolerància zero, l'estigmatització i el càstig *preventiu* de conjunts específics de persones.

En l'acte de la plaça de Sants, preludi al barri de la jornada europea del 2 d'abril, també es volgué recordar les massa sovint oblidades continuïtats històriques en aquesta gestió repressiva de la *migració*. Ja que els CIE, si bé és nova la seva utilització intensiva per part dels governs europeus, ens remeten al Palacio de Missiones de Montjuïc, on al llarg dels anys 50 s'internaren immigrants andalusos que arribaven a Barcelona sense la documentació requerida i des d'on es deportaren 15.000 persones entre1952 i 1957.

Històricament la llibertat de moviment de les persones ha estat imparable.Tancar els CIE és senzillament evitar al més aviat possible un dolor innecessari.

A PEU DE CARRER

CIVISME O CINISME?

Vuit del matí. Agafo el metro més a prop del món oníric que del real i a l'entrada em donen un dels diaris gratuïts. El fullejo amb la idea que no m'assabentaré de res, però em fixo en una micronotícia que parla del barri (mal senyal quan surts als diaris!): "L'Ajuntament promocionarà 10 places de la ciutat com a punts 10 en civisme; al districte de Sants-Montjuïc l'escollida és la plaça Osca". I res més. Veieu com no t'assabentes de res?

De totes formes penso en la sort del veïnat de la plaça: ara tindran tot el poder municipal garantint-los una plaça 10 en civisme. Mig adormit imagino una idíl·lica plaça Osca on ningú pateixi assetjament immobiliari i on els pisos no estiguin a preus incívics. Una plaça Osca on es treballi sense la por que aquesta setmana se m'acaba el contracte. Una plaça on tothom sigui respectat vingui d'on vingui, i on els cotxes no envaeixin l'espai dels vianants i els veïns amb menys mobilitat no hagin de demanar perdó per no poder passar pels seus carrers. Una plaça on... ups, la meva parada! Benvingut a la vida real. Ja a la tarda, me'n vaig a l'Arran, i en creuar la plaça em fixo en un cartell: "Se vende piso. 38.000 euros", i no puc evitar que se m'escapi un somriure. "Bé, -penso- deu ser que la campanya procivisme encara no ha començat". Tampoc ha començat per a les dues botiguetes (una d'*immigrants* i l'altra d'*indígenes*) que han de fer més hores que un rellotge per aguantar la competència de les grans superfícies. I evidentment el pas de vianants del carrer Premià continua, com sempre, ocupat pels cotxes.

De sobte veig dos guàrdies municipals demanant la documentació a uns adolescents asseguts en un banc, mentre un tercer esbronca els nens que juguen a futbol. M'he tornat a equivocar, sí que ha començat la campanya municipal, el que passa és que on l'Ajuntament escriu civisme la gent hi hem de llegir cinisme.

Guillem Sànchez

Les dones de Sants comparteixen vivències amb motiu del 8 de març

MERITXELL SÁNCHEZ-AMAT ▪ **SANTS**

Un any més, dones de diversos col·lectius del barri s'han reunit per organitzar la Setmana de la Dona a Sants en ocasió del 8 de març, aquest any sota el lema "Dones: lliures, diverses i compromeses". Dones de Creación Positiva, Endavant Sants, L'Escletxa (Punt d'Informació sobre Violència Domèstica) i Dones de l'Assemblea de Barri de Sants han estat les impulsores d'una setmana d'actes diferent i oberta a tothom, on, a més de xerrades i de la convocatòria a la manifestació unitària a la plaça Universitat, s'han fet tallers amb l'objectiu de compartir vivències.

Manifestació del passat 8 de març. TONI

Al taller de mandales, per exemple, les assistents van començar amb exercicis de relaxació per connectar interiorment amb la seva feminitat. Després, amb retoladors de colors, van plasmar les sensacions en un cèrcol de cartolina blanca, en forma de mandala. Els mandales són cercles amb figures geomètriques concèntriques a l'interior fetes d'arena de colors que en la tradició budista representen l'univers.

Al taller de sexualitat es van utilitzar tècniques de bioenergètica. La idea era partir de diferents moviments per fer treball corporal relacionat amb la sexualitat i posar en comú després les sensacions.

La realitat de les dones immigrades es va tractar en una taula rodona celebrada a Can Vies, on van assistir una immigrant camerunesa, una advocada i una dona que treballa al Punt d'Informació sobre Estrangeria del barri. El darrer taller proposat va ser el de contes. En aquesta dinàmica, que ja es va fer l'any passat, s'explica un conte, aquesta vegada sobre una història d'amor, i es demana després als i les participants que expliquin les sensacions i emocions que han experimentat per fer un treball personal i de grup.

La setmana d'actes va acabar amb una festa de cloenda al Casal Independentista de Sants. En un ambient íntim i càlid, es van llegir poemes, es van explicar contes i, de manera espontània, algunes participants van cantar i van dansar, per acabar la festa amb música i un pica-pica.

El Tomb antirepressiu passa per Sants

GUILLEM SÀNCHEZ ▪ **SANTS**

El recent escàndol generat per l'existència de fitxers polítics a la comissaria del Districte, i la campanya de denúncia que està portant a terme una part de la gent afectada (agrupada al voltant del col·lectiu Nominats), va centrar els actes del Tomb antirepressiu al seu pas pel nostre barri. L'acte central va consistir en una xerrada informativa a les Cotxeres on van participar unes 50 persones el 5 de març. Va intervenir l'Anna Maria, del col·lectiu Nominats, que va fer un resum de la situació generada arran del descobriment de l'existència d'aquestes fitxes, i de les actuacions de caràcter jurídic que s'estan duent a terme per assegurarne la seva destrucció, així com la depuració de responsabilitats. L'altra ponent va ser l'Ester, de la Comissió Antirepressiva de Sants, que va explicar com havia sorgit la iniciativa del Tomb, com s'estava desenvolupant i quina resposta hi havia arreu dels barris i pobles per on passa.

L'acte més multitudinari, però, fou el sopar espectacle realitzat al CSA Can Vies la nit abans. Més de 200 persones van omplir de gom a gom el centre social, que aprofitava per inaugurar la nova sala d'actes. A més del sopar es va poder gaudir de l'obra de teatre *Pedro y el capitán*, de Mario Benedetti, i de l'actuació del cantautor José Merino.

Nou detencions en una acció de solidaritat amb Miniwatt

La campanya contra el tancament de Miniwatt va prenent força, i ja són diverses les accions realitzades. La més espectacular fou el tall de trànsit a la Gran Via el 22 de març, on la repressió policial es saldà amb nou detencions

GUILLEM SÀNCHEZ ▪ LA BORDETA

La promesa que han fet els treballadors de Miniwatt de no deixar destruir els seus llocs de treball sense resistència (vegeu LA BURXA 83) s'està complint abastament. Pràcticament cada setmana protagonitzen alguna acció en algun lloc de la ciutat: una manifestació, una concentració davant del Parlament (el dia que es debatia sobre el famós 3 %), un bloqueig a la Borsa de Barcelona. A més, la campanya de boicot als productes d'LG Philips continua mitjançant cartells i adhesius.

Malgrat tot, l'acció amb més conseqüències penals fou la protagonitzada el dimarts 22 de març per una trentena de persones vinculades a la Xarxa contra el Tancament d'Empreses i la Precarietat, principal col·lectiu que ha donat suport a Miniwatt. Aquesta consistí en un tall de trànsit a la Gran Via (a l'altura de Moianès) amb una pancarta i ajudats amb pneumàtics encesos. Ràpidament, però, es produí un fort desplegament policial, amb agents uniformats i de paisà, que es dedicaren a caçar, literalment, tots els participants de l'acció que pogueren. En total van ser nou les persones detingudes (de les quals hi havia cinc veïns del barri i una noia menor d'edat) que després de passar més de 24 hores a les cel·les de les comissaries d'Aiguablava, Via Laietana i els jutjats, van ser alliberades amb una acusació de desordres públics i una petició fiscal d'un any de presó per cap. L'acció policial desencadenà nombroses crítiques i durant tot el dia es concentrà gent (entre la qual hi havia un nombrós grup de treballadors de Miniwatt) al davant de les comissaries en solidaritat amb la gent detinguda.

Un agent de la Guàrdia Urbana intenta apagar els pneumàtics encesos. MIREIA COMAS

PINZELLADES

En l'acte sobre les expropiacions amb motiu de l'ampliació de l'estació de Sants organitzat per l'Assemblea de Barri de Sants el 4 de març al Centre Social de Sants, es va escoltar la veu d'afectats per expropiacions a diversos llocs de la ciutat: una botiguera del carrer Vallespir, el propietari d'un bar de l'illa Robadors i un altre del carrer de la Cadena, tots dos del Raval. L'advocat Eduard Moreno, especialista en el tema, va parlar de la lluita per aconseguir un espai propi a la ciutat, cosa que ell anomenà "el dret a la ciutat".

L'Assemblea de Joves de Sants, Agon, ha organitzat durant el mes de març unes jornades sobre la precarietat que han acollit actes entorn de quatre eixos: habitatge, treball, ensenyament i dona jove. Malgrat que l'horari de les xerrades era força dolent i es va haver de suspendre el taller sobre contractes laborals, la xerrada sobre habitatge, que es va centrar en Can Batlló, va ser molt fructífera. Fins i tot s'ha decidit des d'Agon engegar una campanya sobre habitatge.

Membres de l'escola lliure Huasca i de l'Alternativa Estel van intervenir en la xerrada sobre ensenyament. I a l'acte de dona jove es va passar un vídeo sobre la precarietat laboral de les dones. Els actes es van dur a terme al Centre Social de Sants, al Casal Independentista de Sants i al Centre Social Can Vies.

La tradicional calçotada popular que cada any organitza el Casal Independentista de Sants es celebrà el passat 6 de març en el marc dels actes del Tomb antirepressiu i de la celebració del 15è aniversari del Casal. Tot i el fred rigorós que acompanyà la jornada, se serviren unes 450 racions de calçots. Com a novetat, aquest any s'organitzaren jocs infantils durant el matí. No hi van faltar, tampoc, una breu mostra de cultura popular per part dels Gegants de Sants i l'acompanyament musical de la sobretaula.

Absolt el veí detingut per realitzar una pintada

GUILLEM SÀNCHEZ ▪ SANTS

El mes d'octubre fou detingut el jove veí i militant independentista F. A. Els fets van ser controvertits, ja que la policia l'acusava de fer una pintada, acció que està penada com una falta i no com un delicte i que no pot motivar una detenció.

De fet, la mateixa nit es va convocar una concentració espontània davant la comissaria del Districte exigint la llibertat immediata, cosa que s'aconseguí a altes hores de la matinada. Recentment F. A. ha estat jutjat per una falta de danys i ha estat absolt, cosa que en paraules dels seus companys "posa de manifest l'abús policial que suposen totes les detencions injustificades que es realitzen dia a dia contra el jovent combatiu".

Cal Borinot obre les portes

Cava i pica-pica a la inauguració de Cal Borinot. LA BURXA

JORDINA ▪ SANTS

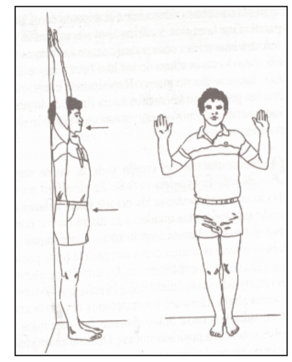
La vida associativa del barri va estar de festa. Els Castellers de Sants ja tenen local, i el dia 5 de març ho van celebrar amb tots els veïns i veïnes que s'atansaren al número 28 del carrer Vallespir.

En l'any del seu dotzè aniversari els Borinots han inaugurat aquest nou espai, que serà un punt de trobada per a castellers i castelleres, i lloc de contacte amb aquells que vulguin participar-hi.

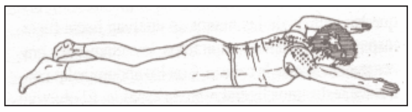
La colla ja té casa al barri, ben a prop de l'indret que ha donat color a la seva camisa: l'Espanya Industrial, que ocupa l'espai de l'antiga fàbrica on els obrers vestien una bata grisa.

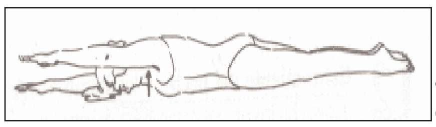
Mima't

3) Exercici de paret. Excel·lent per corregir postures incorrectes. Dempeus, amb l'esquena recolzada contra una paret, amb els talons uns 7-15 centrímetes allunyats de la paret, intenteu recolzar la part inferior de l'esquena en la paret, mantenint desenganxada part de la corbatura. Els omòplats i el cap hauran de recolzar-se còmodament contra la paret. Llavors, roteu les espatlles cap endarrere de manera que els palmells de les mans es girin cap enfora; inspireu i, mentre expireu, aixequeu els braços per damunt del cap. Amb els músculs abdominals contrets, estireu lleugerament l'espatlla. L'objectiu d'aquest exercici consisteix a recolzar els colzes contra la paret mentre manteniu l'esquena a prop d'aquesta. Amb la regió toràcica recolzada contra la paret, doblegueu els colzes i porteu els braços cap a baix fins a l'alçada de les espatlles i estireu-vos cap amunt de nou. Podeu repetir l'exercici amb els palmells cap amunt.. Si el realitzeu cada dia, veureu com notareu aviat la millora de la vostra postura.

4) Musculació del coll i de la part superior de l'espatlla. Estireu-vos de bocaterrosa i col·loqueu els braços cap endavant, de manera que els colzes quedin a l'alçada de les espatlles i flexionats en angle recte. Aixequeu el cap mentre manteniu allargada la part posterior del coll. A continuació, aixequeu un braç empenyent amb l'omòplat cap a la columna vertebral i cap a baix. Després, aixequeu l'altre braç. Mantingueu cada braç durant uns 5-10 segons i torneu a la posició inicial. Descanseu i repetiu l'exercici a poc a poc.

5) Musculació del coll i de la part superior de l'esquena. Molt adient per corregir esquenes encorbades a causa de males postures. Comenceu com en l'exercici anterior però estirant els braços totalment cap endavant. Aixequeu un braç lentament i, a continuació, l'altre. Relaxeu-vos i repetiu l'exercici. Si voleu fer una progressió de l'exercici, flexioneu amb lentitud el colze i porteu la mà fins a l'orella, alternant els braços, mentre manteniu el cap aixecat i la part posterior del coll allargada.

Grup de Massatges CS

LES PARETS PARLEN

Pintada al Raval

No volem que els germans del nord ens donin la mà... sinó que ens treguin el peu del damunt!!

LA CANÇÓ

Núria Feliu és tot un personatge del nostre barri que després de 40 anys de cançó deixa els escenaris. En record de la seva trajectòria, reproduïm aquesta cançó que va cantar ja fa temps i que desgraciadament continua sent vàlida.

Cançó del combatent clandestí

Tots aquells que eren a prop
s'acostaven a galop
i no m'he rendit
i he seguit la lluita.
I no em preguntessiu pas:
Qui ets? D'on véns? On vas?
Esborreu-me el traç
del meu pas entre vosaltres.
Tinc cent noms i no un sol nom.
He perdut fill i company,
però tinc tants amics:
tot el meu trist país!
Fins ahir encara érem tres
i el roig de la sang s'ha estès.
Visc en el dolor
de la passió que és la pàtria.
Vas ser tu qui, l'altra nit,
oferies taula i llit.
Vas ser descobert,
vas morir sobre l'herba.
El vent xiula una tonada,
la llibertat que vindrà
la sang florirà.
Vermell i groc d'albada.

Música

SUPERCOOLS

Supercools + DDT + Pozoin Banaketak + altres

Des de Bergara (Biscaia), ens arriba el disc de debut d'aquesta jove banda hardcoriana que ens porta amb el seu so i la seva actitud a la dècada dels 80, quan bandes com Gorilla Biscuit, Poison Idea i Dag Nasty, entre moltes altres, despuntaven en l'àmbit internacional. També va ser aquesta una etapa important en el nostre entorn i es nota que els Supercools n'han pres bona nota. Segurament els BAP d'Andoain estaran orgullosos en veure que han deixat una empremta marcada, però també els locals Subterranean Kids gaudirien escoltant el que acaben de facturar aquests bascos. Hardcore per la vena i sense concessions. Atents i atentes, que vénen forts!
supercools@euskalherria.org

ZURE ESKU DAGO

GAIZKIÑE

GAIZKIÑE Cooperacción Records

M'han sorprès aquests dotze temes de hardcore emotiu cantats en euskera. No és per a menys, ja que no és habitual que t'agradi una banda que no coneixies prèviament de res quan l'escoltes per primer cop. Això és el que m'ha passat amb aquests quatre nois que, amb tota la senzillesa del món, ens conviden a viatjar pels sons més intensos i agradables de la distorsió. Gaizkiñe és una formació bàsica en la qual destaca la veu del cantant, Gorka, una veu que agradi o no agradi, té personalitat pròpia. Personalment m'han recordat una mítica banda del nostre barri, Penguin Village. Potser per això ens agradaria tenir-ne notícies aviat, perquè això promet...
gaizkine@euskalherria.org

EUSKALKORE!

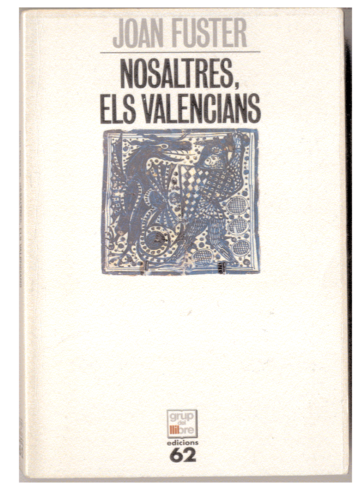
Llibre

Nosaltres, els valencians

Joan Fuster
Edicions 62

Han passat 43 anys des de la publicació de *Nosaltres, els valencians* i, malgrat això, se segueix mantenint fresc i desperta el mateix interès. En aquesta obra, Joan Fuster busca resposta a les preguntes "Què són i per què són així els valencians?" i ho fa amb un estil amè i directe, en primera persona, declarant la premissa de la qual parteix: "Els valencians hem de defensar-nos com a poble". Per organitzar aquesta defensa, Fuster fa un repàs dels fets històrics i dels problemes del poble valencià. Tot i el temps passat des de la seva publicació, el tema segueix vigent. No cal dir que la societat valenciana ha canviat molt, però la necessitat de despertar les consciències segueix ben viva, tant al País Valencià com a la resta dels Països Catalans. Tant de bo se sentissin més veus que, com aquesta, ens llencen a la cara les veritats per incitar-nos a canviar-les.

LAIA S.A.

Cinema

Habana Blues

Benito Zambrano

Així s'anomena la segona pel·lícula de Benito Zambrano, qui tan bon gust de boca ens va deixar amb *Solas* el 1999. Aquest cop ens apropa a Cuba amb la història de Ruy i Tito, dos músics que somien tenir la seva oportunitat fora de l'illa. Quan la possibilitat de fer el seu somni realitat els arriba, veuen que, com tot, caldrà pagar un preu molt car: si marxen no podran tornar.

Dividida en dues parts ben diferenciades, la primera se centra en la música i els músics de hard i hip-hop cubans, i la segona ens apropa a les persones, la seva forma de viure i pensar i els sentiments i les situacions que els afecten. Tot plegat amb pinzellades generals, però ben definides.

No fa un retrat profund dels protagonistes ni arriba als nivells de qualitat de la seva *opera prima*, però segur que la pel·lícula us agradarà.

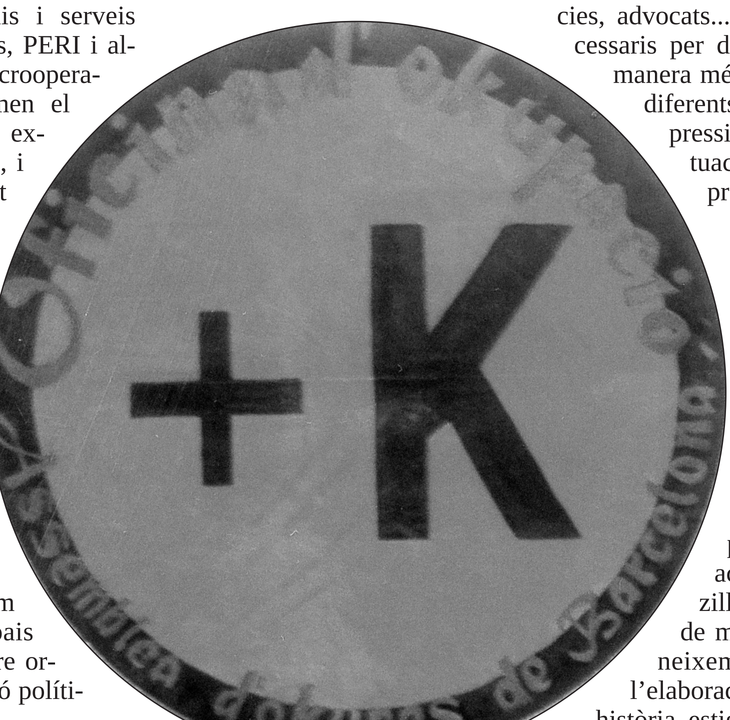
YOL

L'Oficina d'Okupació compleix dos mesos de funcionament

[Les aproximadament 445 okupacions d'habitatges i centres socials reivindicades des de 1989 coincideixen en el temps amb el creixement accelerat de les diferents formes d'economia especulativa. Així, com més forta és la pressió per fer més i més rendible el capital especulatiu, també s'han de trobar noves i millors formes d'organitzar la resistència.]

OFICINA D'OKUPACIÓ

L'Oficina d'Okupació, oberta al Ciberforat del número 18 del carrer Metges el febrer passat, neix en un context on són realitats immediates i evidents el canvi de consideració de l'habitatge, que ha passat de ser un dret a un simple objecte de compra venda; la privatització d'espais i serveis *públics*; les reformes, PERI i altres operacions i macrooperacions que transformen el territori segons les expectatives de negoci, i el desenvolupament imparable de diferents formes de violència urbanística, com el *mobbing* i el macarrisme. Una progressiva destrucció de drets socials que afecta l'habitatge, la convivència als barris i la vida als carrers, però també de drets polítics com la disposició d'espais públics per a la lliure organització i expressió política i social.

Mentre es referma l'aliança entre institucions i capital privat que ha generat aquesta situació, l'opció de l'okupació s'ha mostrat com una possibilitat real i com una opció política per fer front a diferents aspectes d'aquesta realitat: per respondre a un dia a dia que ofereix una vida a preus europeus, amb salaris més baixos per més hores i pitjors condicions laborals, lloguers més alts per espais més petits i de pitjor qualitat, transports a preus abusius... A un altre nivell, les okupacions han generat espais de llibertat política, organitzativa i creativa davant les institucions o la filantropia empresarial que, mitjançant condicionants polítics o financers, intenten que les diferents expresions del teixit associatiu i totes les formes de dissidència responguin a les seves necessitats, plans i interessos.

Una experiència pionera

En dos mesos de funcionament de l'Oficina d'Okupació, que obre els dijous al matí de deu a dues i a les tardes de quatre a vuit, s'han realitzat al voltant de 40 consultes, majoritàriament sobre qüestions legals que afecten habitages okupats. D'altra banda, la comissió de documentació i història, a més de la tasca de recopilació i arxiu, està preparant un abecé sobre okupació que veurà la llum properament. També s'està col·laborant en la lluita contra els enderrocs al Forat de la Vergonya i participant en la Coordinadora contra l'Especulació del Raval

L'Oficina d'Okupació vol ser un instrument polític i tècnic que difongui i faciliti aquesta pràctica, que se n'enriqueixi i que fomenti l'ajuda mútua. No pretén ser un espaid'*assessoria* i *logística*, sinó un espai des d'on fomentar l'autogestió, mitjançant l'intercanvi de coneixements, necessitats i recursos. En aquests moments estan funcionant quatre comissions:

-La comissió legal, que reunirà la informació (casos, sèntencies, advocats...) i el suport necessaris per defensar-se, de la manera més efectiva, de les diferents formes de repressió, des de les actuacions policials al procés judicial.

-La comissió de documentació i història, per rebre i organitzar tota la informació sobre centres socials, cases, debats, processos... que permetin tenir un accés directe i senzill a la informació, de manera que el coneixement, l'opinió i l'elaboració de la nostra història estigui a les nostres mans.

-La comissió d'urbanisme i *mobbing*, que investigarà les diferents formes d'agressió d'institucions, immobiliàries, empreses... coneixent i participant en la mesura de les seves possibilitats en els conflictes i les resistències.

-La comissió de comunicació i difusió que, en estreta col·laboració amb la comissió d'urbanisme i *mobbing*, generarà materials i formes d'actuació i comunicació que permetin intervenir en la realitat, des de les reflexions i les necessitats de les okupacions, i des de la col·laboració en els conflictes i les resistències al voltant de l'espai públic, l'habitatge i el territori.

D'ON VENIM

La revolta ludita

Tot va començar el 12 d'abril de 1811. Durant la nit, 350 homes, dones i nens van carregar contra una fàbrica de teixits a Nottinghamshire, van destruir els telers i van cremar les instal·lacions. La revolta s'estengué immediatament per tot el centre d'Anglaterra, i durant cinc anys una guerrilla invisible i persistent comandada pel misteriós Ned Ludd va arrasar la infraestructura industrial més potent del món. 10.000 soldats van ser enviats a sufocar la revolta, més dels que van ser enviats a ajudar Portugal contra Napoleó aquells anys.

La primera Revolució Industrial de la història, que canviaria les vides de la humanitat per sempre més, estava en perill. La gent, el conjunt dels explotats, es negava a entrar en un món que només els oferia llarguíssimes jornades laborals en espais tancats i insalubres i repetint moviments mecànics, i tot per un salari de misèria. El seu món, basat en el treball pagès i artesà, immensament més creatiu i independent, estava en perill, i el van defensar a sang i foc. La sang la van posar ells i elles: més de 30 ludites van ser assassinats o penjats a la forca, uns altres 13 van ser confinats a Austràlia.

Ned Ludd mai va ser detingut, ja que no existia. Era un invent per despistar els soldats. Aquella era una revolta espontània, sense direcció ni organització, només possible en el marc d'una societat rural que gaudia d'una sòlida estructura comunitària i solidària difícil d'imaginar avui.

El 1816 fou executat l'últim "destructor de màquines", James Towle. Va morir cantant fins a l'últim alè. Quan va callar, 3.000 persones van continuar: "Nit rere nit, quan tot està quiet/ I la lluna ja ha creuat el turó/ Marxem a fer la nostra voluntat/ Amb destral, pica i fusell!"

Extret de *Los destructores de máquinas In memoriam* de Christian Ferrer.

GUILLEM SÀNCHEZ

EL RACÓ DEL CASAL

Armes de classe

Com ja sabeu, el passat dimarts 22 de març nou persones van ser detingudes per utilitzar una de les armes més perilloses que té la classe treballadora per enfrontar-se a les agressions de la patronal.

Una patronal, en aquest cas la multinacional LG Philips, que, descontenta amb els beneficis que durant molts anys ha estat traient de la seva planta de la Zona Franca, decideix marxar, sí!, marxar, perquè plegar no plega. L'empresa no està en crisi, cap dels seus alts càrrecs s´ha llençat des d'un tretzè pis fruit de la desesperació de la ruïna econòmica. Marxa, però deixa al darrere més de 300 famílies sense el seu lloc de treball, i el que encara és pitjor deixa altres centenars de joves sense la possibilitat d'ocupar les seves vacants.

Una joventut que veu cada cop més negre el seu futur, que veu com cada setmana una empresa marxa i amb aquesta se'n va la possibilitat d'entrar en el món laboral, i que ho fa per la mateixa porta per on van sortir els seus pares. Un jovent que veu com els tanquen les portes a l'estabilitat econòmica de la fàbrica clàssica, i com se'l condemna a la precarietat del sector serveis i les ETT i a hipoteques amb format de cadena perpètua i treballs forçats, havent de treballar durant 30 anys amb sous de misèria.

Hi ha gent que es rebel·la i utilitza la seva arma, la solidaritat, en forma de barricada de pneumàtics en flames a la Gran Via de Barcelona per denunciar aquesta situació, i rep a canvi l'arma de la patronal: la policia espanyola, defensora dels interessos de les classes dominants i dels seus projectes econòmics.

CASAL INDEPENDENTISTA

ESPAI DE SEXUALITATS

Sexe tàntric II

Seguim amb el tantra. Encara ens queda el més interessant... Mmmmm!

Segons el tantra, la sexualitat és una qüestió d'energia, i l'energia en si és considerada el moviment de la vida. El tantra reconeix que cada ésser humà, sigui dona o home, té qualitats masculines i femenines, i la fusió d'aquestes polaritats és l'objectiu del camí. Així, la sexualitat entra en una nova dimensió que s'anomena *sensació d'allò sagrat*. La fusió és la unió amb la força de la vida.

La pràctica del ioga sexual té poques similituds amb la passió autogratificant que descriuen alguns llibres actuals sobre el tantra. La via del tantra no és fàcil i no està oberta a la primera persona que passa.

En canvi, el que sí que ens aporta el tantra és la visió espiritual de l'acte sexual. El tantra diu que la passió sexual convencional està impulsada per l'ego i, per tant, que és manipuladora, insegura i autocomplaent. En aquest sentit, les ensenyances tàntriques promouen totes les pràctiques sexuals com un intercanvi segur i saludable entre dues persones (independentment del seu sexe) que es respecten, i s'obre així una nova perspectiva on el fet sexual esdevé més alegre, més afectuós i més ampli.

L'abraçada tàntrica proposa un encontre sexual entre dues persones on són primordials la responsabilitat d'aprendre a estimar-se una mateixa, la voluntat de desfer els lligams amb la culpabilitat, el compromís de gaudir de l'espontaneïtat i la il·lusió per fomentar el plaer, i la curiositat per descobrir que sexe i espiritualitat són compatibles.

Així doncs, ja sabeu... a gaudir!!! Amb respecte, il·lusió i curiositat.

CREACIÓN POSITIVA

VIH i gènere

[El gènere és quelcom que impregnarà les nostres vides des del mateix instant que naixem. En nàixer se'ns assigna un sexe només pel fet de tenir uns determinats genitals, encara que a vegades ni tan sols depèn d'això. L'assignació d'un sexe determina immediatament l'assignació d'un gènere, la qual cosa farà que ens vesteixin predominantment amb un color o un altre, que se'ns anomeni d'una manera o altra i, fins i tot, que se'ns parli, se'ns atengui i se'ns cuidi de diferent manera.]

CREACIÓN POSITIVA

Aquesta diferència en el tracte que cada societat manté amb els seus membres comporta la incorporació d'una sèrie de normes o rols del que ha de ser una dona i el que ha de ser un home, o el que és el mateix, com ens hem de comportar pel fet de ser dones o homes. És per això que el gènere es considera una construcció social i, com a tal, la societat s'hi vertebra. D'aquí que la transformació social passi pel qüestionament i la reflexió de com allò que entenem per masculinitat/feminitat ens afecta en la nostra vida quotidiana, en les nostres relacions i en la nostra identitat.

El gènere també afecta la nostra salut, tenint en compte que els conceptes de salut/malaltia també són construccions. Quan parlem de gènere i VIH parlem de com es relacionen constructes socials relatius al gènere i a la salut, més concretament a la percepció que la societat té de la infecció de VIH/sida, cosa que Susan Sontag reflecteix molt bé a *El sida y sus metáforas*.

La pandèmia del VIH/sida reflecteix clarament les desigualtats socials en tots els àmbits i com aquestes desigualtats afecten la prevenció i l'atenció de les persones. La inequitat causada pel gènere és un dels factors que afecten les persones en relació amb el VIH i suposen la desigualtat sustentada per una societat que atribueix i assigna unes característiques, unes capacitats al poder.

Els rols de gènere poden considerar-se un factor de vulnerabilitat que pot determinar una major probabilitat d'infectar-se de VIH, atès que dicten una sèrie de comportaments a homes i dones que poden exposar-los a situacions de risc d'infecció. Així, per exemple, algunes creences i actituds al voltant de la sexualitat determinen el que les dones i els homes han de saber sobre sexe, sexualitat i comportaments sexuals. La representació social de la sexualitat de la dona, on encara primen la virginitat i el silenci davant del sexe, ens col·loca en una situació de vulnerabilitat, ja que ens impedeix, en gran mesura, ser conscients del risc, és a dir, ens impedeix tenir percepció de risc davant les infeccions de transmissió sexual. Aquesta representació social estava present en les primeres campanyes de prevenció, de les quals la dona no n'era subjecte. Quant als homes, la representació social d'una sexualitat masculina activa, posseïdora del coneixement, perpetua situacions de risc, ja que dificulta l'obtenció d'assessorament sobre els riscs entorn del VIH i altres malalties de transmissió sexual i també dels possibles canvis comportamentals. Una masculinitat on primen el risc, la urgència i la competitivitat no podrà assumir pràctiques preventives.

A més, en la nostra societat es mantenen les desigualtats de poder entre homes i dones. Aquestes desigualtats condicionen la informació i influeixen en la presa de decisions, entre les quals les que tenen a veure amb la salut sexual. La desigualtat de poder en les relacions heterosexuals restringeix l'autonomia sexual de les dones i expandeix la llibertat sexual dels homes, fet que ocasiona un augment de la vulnerabilitat de tots dos al VIH/sida. Recordem algunes dades: a l'Estat espanyol: la taxa d'incidència, el 1985, de dones infectades per milió era de 4,8 mentre que el 1999 ascendia a 63,5, essent les relacions heterosexuals la via de transmissió de la infecció pel VIH/sida la predominant en dones. Si ens centrem en Catalunya, el 80 % de les dones infectades ho ha estat per relacions heterosexuals desprotegides.

Fins ara hem estat tenint en compte aspectes relacionats amb la vulnerabilitat, però el gènere també afecta de manera desigual homes i dones en els efectes de l'epidèmia. Les dones són diagnosticades més tard i en estats més avançats de la infecció, la qual cosa repercuteix negativament en l'èxit dels tractaments. De la mateixa manera, fins fa ben poc, el model mèdic imperant considerava com a pacient prototipus un home de 30 anys, amb la qual cosa es deixaven al marge les dones, els infants i la gent gran amb les seves problemàtiques específiques. Això que pot semblar una simple anècdota comporta un seriós problema per a la salut de les dones.

És per tot això que creiem que la perspectiva de gènere en VIH pot ser una eina útil per donar resposta a les necessitats específiques d'homes i dones, així com per promoure canvis socials encaminats a eliminar aquells factors que vulneren els drets humans.

LA BORDETA, MON AMOUR

Acomiadats

COMISSIÓ VEÏNS DE LA BORDETA

La premsa, la televisió i altres mitjans de comunicació s'han fet ressò del lamentable afer del barri del Carmel. Un afer que amb la pèssima gestió d'alguns polítics, tècnics i funcionaris de totes les administracions ha portat a la desesperació més de mil ciutadans i ciutadanes que han vist com el seu habitatge, fruit d'una vida de treball i d'esforç, se n'ha anat pel forat del túnel del metro de l'ampliació de la línia 5.

Hem pogut comprovar el que sempre hem sospitat: l'Administració és plena d'inútils, d'ineptes i de corruptes. I aquesta vegada, com que l'han feta tan grossa, els hem d'acomiadar per la senzilla raó que nosaltres som els seus empleadors i tots ells els nostres empleats. Oi que cobren el seu sou dels impostos que paguem quasi per respirar? Doncs ara és quan han d'anar al carrer: acomiadem-los!.

Seria un bon moment, abans que comencin amb l'execució dels nyaps que ens han preparat als nostres barris. Amb l'arribada del TAV, la monstruosa estació que ens preparen i el maleït calaix de la vergonya tenim motius més que suficients per tremolar. No sigui que ens trobem amb un segon Carmel...

COMISSIÓ DE VEÏNS DE LA BORDETA

DE PARAULES INNECESSÀRIES....

El Papa s'acomiada fent discursos de tres paraules...

Acció antimilitarista a Barcelona

Dimecres 9 de març un equip de desinfecció va aillar amb un cordó sanitari un focus de virus militarista, present al Saló de l'Ensenyament de la Fira de Barcelona. Amb l'objectiu d'evitar el contagi dels visitants del Saló, majoritàriament joves i personal docent, una vintena d'antimilitaristes, equipats amb vestits blancs antisèptics i mascaretes, van acordonar l'estand del Ministeri de Defensa Espanyol. Amb aquesta acció aplaudida pels visitants del Saló es va aconseguir denunciar el militarisme com a causa directa de nombroses guerres i d'incomptables morts.

Il·legalitzada la candidatura Aukera Guztiak

Els 16 magistrats del Tribunal Suprem van decidir per unanimitat anul·lar la candidatura de l'agrupació Aukera Guztiak (AG), ja que consideren que té vincles, tant personals com polítics (perquè persegueix els mateixos fins) amb la il·legalitzada Batasuna. Aukera Guztiak (Totes les Opcions) pot ara presentar un recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional, que haurà de prendre una decisió abans de l'1 d'abril, data en què arrenca la campanya electoral basca. Algunes de les *proves* de la relació entre Aukera Guztiak i Batasuna presentades pel govern espanyol i la fiscalia són la visita a presos bascos i l'afiliació al sindicat abertzale LAB.

Revolta popular a Bolívia

JOU ▪ **BOLÍVIA**

Bolívia, després d'Haití, és el país més pobre de la màgica Amèrica Llatina. A grans trets, diríem que el 60 % de bolivians i bolivianes són pobres i molts d'ells, segons l'Informe de Desenvolupament Humà del Programa de Nacions Unides, viuen amb 20 cèntims de dòlar al dia. Una misèria i una de les possibles raons perquè són tan forts els moviments socials a Bolívia. A tall d'anècdota, diuen que a Bolívia es viuen dos conflictes socials diaris.

No obstant això, Bolívia no és un país pobre sota el prisma dels interessos occidentals. Cada any, aquests països occidentals reben el 30 % del seu PIB en concepte d'una injustícia anomenada deute extern i, el més important, perceben més de 100 mil milions de dòlars en reserves de gas, de les quals està programat des de la Casa Blanca de Bush que la major part vagi cap a la Califòrnia d'Arnold Schwarzenegger.

Per desgràcia dels seus habitants, el gas i els seus possibles negocis situen Bolívia al mapa mundial dels rics. Un territori més a explotar. Una vegada més, els diners passen a ser més importants que les persones. La història del país i, concretament els últims successos, ho posen clarament de manifest.

El mes de març, la població boliviana, cansada d'aquest tracte desigual i de l'expropiació de la seva vida per part de les marques comercials, va ocupar els carrers amb uns aires clars de revolta popular reclamant dignitat. No era el primer cop ni serà l'últim.

Moment de la revolta popular boliviana. INTERNET

Tot Bolívia va quedar col·lapsada. Van bloquejar les carreteres més importants i, així, van impedir l'entrada i sortida de vehicles, mercaderies i persones. Un mètode més de pressió popular. Els moviments socials, amb Evo Morales (del MAS) com un dels seus referents, tenen molt clares les seves demandes, algunes de les quals basades en l'agenda d'octubre del president actual. Entre altres, la més important és la de la llei d'Hidrocarburs. Es demana una nova legislació que estableixi un impost del 50 % sobre l'explotació d'hidrocarburs per les empreses transnacionals.

Malgrat tot, els membres del bloc anomenat Pacto Revolucionario de la Unidad (format pel MAS, la Central Obrera Boliviana, federacions de cocalers…) també tenen posada la mirada en els polítics del seu país. Són conscients que tenen part de responsabilitat. La prova és que el president neoliberal Carlos Mesa, amb aquestes últimes notícies, ha quedat entre l'espasa i la paret i sense la màscara que es va col·locar quan va accedir a la presidència l'octubre del 2003. Les seves armes han estat la renúncia al càrrec diferents cops i jugar el paper de víctima davant de la pressió popular. La seva defensa de la democràcia, la llibertat i la Constitució han recordat força a un il·lustre veí de continent.

Bolívia viu entre dos pols. La lluita social i el tipus de relacions exteriors els diferencia notablement. La gestió de la seva inestabilitat social serà clau per construir el seu futur.

300 actes arreu del món en la Jornada Internacional contra la Guerra i les Ocupacions

Manifestació contra la guerra i les ocupacions a Barcelona. TONI

REDACCIÓ ▪ **BARCELONA**

El 21 de març, dos anys després de l'anunci per part de George W. Bush de l'inici de l'ofensiva militar a l'Iraq, es celebrava la Jornada Internacional contra la guerra i les ocupacions amb l'organització de més de 300 actes arreu del món. La major part de les manifestacions es van concentrar al territori dels EUA tot i que van ser ciutats com Londres i Brussel·les les que acolliren els actes més multitudinaris.

En el marc d'aquesta jornada el dissabte 19 es duia terme a Barcelona una manifestació de denúncia de l'ocupació militar d'Iraq i Palestina. La manifestació organitzada per la Plataforma Aturem la Guerra sortí de passeig de Gràcia i finalitzà a Pla de Palau, on es llegí un manifest on es remarcava que la precarietat en què viu la població iraquiana s'ha vist accentuada després de les eleccions celebrades el 30 de gener.

Declaren dos agents antiavalots de la Guàrdia Urbana imputats per tortures

Imatges de les conseqüències de la pallissa. TRESDEGRACIA.NET

CONTRAINFOS ▪ **BARCELONA**

El passat dia 17 de març la titular del Jutjat d'Instrucció núm. 2 va prendre declaració a dos agents de les unitats d'antiavalots de la Guàrdia Urbana (UPAS) imputats per agressions als tres joves que van ser detinguts el passat 8 de gener a la vil·la de Gràcia. Fa dues setmanes, en una decisió molt poc freqüent, la jutge havia ordenat que els 20 agents de la Guàrdia Urbana imputats fossin sotmesos a rodes de reconeixement. Aquestes es van dur a terme el dia 16, i els joves agredits van identificar dos dels policies. En les seves declaracions van negar haver agredit els joves. Un dels agents va reconèixer que havia perseguit un dels joves, però va afirmar que aquest va caure a terra i només es va fer esgarrinxades. A més, va declarar que els joves es van resistir violentament a les detencions. Tot i les seves declaracions exculpatòries, els dos agents segueixen imputats en la causa.

Què està passant als Països Catalans? *

* En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Es consolida el moviment social català contra els transgènics

ALBERT FERRÉ ▪ HORTA

El dia 7 de març, sis companyes i companys de la PTF (Plataforma Transgènics Fora) *(1)* es van instal·lar durant sis dies al cim de tres plataners de la Gran Via de Barcelona davant del DARP (Departament d´Agricultura i Ramaderia de la Generalitat) en protesta per l'existència de 16.000 hectàrees de conreu de blat de moro transgènic i, especialment, contra el projecte de decret de coexistència entre conreus transgènics, convencionals i ecològics *(2)*.

S'iniciava així una setmana de lluita antitransgènica que va finalitzar el dissabte 12 amb una manifestació d'unes 600 persones pels carrers de Barcelona. Durant la setmana es van realitzar diferents activitats i accions:

- Roda de premsa amb participació de representants de la Federació d´ONG pel desenvolupament, de les organitzacions de consum ecològic, de l'agricultura i la distribució ecològica i de la investigació universitària.
- Concentració i manifestació des de la plaça Sant Jaume fins a la Gran Via on estaven penjats els sis companys.
- Acció contra la multinacional biotecnològica Novartis: plantada d'un hort ecològic al vestíbul de la seu de l'empresa.
- Organització de diverses xerrades sobre els impactes socials i ambientals dels transgènics.
- Instal·lació d'un punt d'informació pública al costat de les companyes penjades als arbres i recollida de firmes en contra el decret de coexistència.
- Celebració de diversos sopars ecològics amb els participants a les activitats i festeta.
- Participació a la manifestació del dia de la Dona i lectura d'un manifest on es vincula l'explotació de la natura pels OGM amb l'explotació de gènere per part del capitalisme global.
- Diverses intervencions i taules rodones en mitjans oficials i alternatius i reunió amb representants del govern.

En aquesta setmana de lluita s'ha fet un pas endavant en la consolidació d'un moviment social antitransgènic català, i s'han ampliat les aliances amb ONG pel desenvolupament i amb sectors ecologistes i de defensa del territori; s'ha fet difusió pública de la problemàtica transgènica a Catalunya i s'ha obert un espai de comunicació fluid amb els mitjans oficials de comunicació que han seguit amb interès les nostres activitats. No obstant això, queda molt treball a fer, cal millorar sobretot el funcionament de la plataforma per poder asumir els reptes que planteja aquesta nova fase de la lluita contra els OGM.

Capçalera de la manifestació antitransgènics. INDYMEDIA

D'altra banda, és important que es reflexioni sobre l'actuació del govern en aquest assumpte: la coexistència i el tripartit són dos grans obstacles per al desenvolupament de l'agroecologia. El projecte del decret de coexistència entre conreus OGM i no OGM ha esdevingut l'eix vertebrador del conflicte i ha capitalitzat el centre del debat i la crítica. L'estratègia general d'aquest projecte és estendre sense cap limitació els OGM, desprotegir les altres agricultures de la contaminació genètica i reduir la coexistència a una pura qüestió econòmica. Si s'aprova col·locarà l'agricultura ecològica en perill d'extinció i impossibiltarà el desenvolupament dels diferents projectes agroecològics que avui estan en marxa arreu del país.

El govern del tripartit, sota la seva aparença d'esquerres, defensa en realitat, com l'anterior govern de CiU i del PP, les noves biotecnologies de manipulació genètica i es col·loca al servei dels interessos de la indústria biotecnològica: Syngenta, Monsanto, Novartis, etc. Ha mantingut en tot moment un comportament autoritari i insensible a les demandes legítimes de pagesos i consumidors que volem aliments lliures de transgènics i manté la seva intenció d'aprovar el decret de coexistència malgrat les demandes, protestes i mobilitzacions de la societat civil catalana.

Des de la PTF defensem una agricultura i un consum sostenibles, responsables i ecològics, estem per la sobirania alimentària dels pobles i volem agroecologia i no pas OGM. La contaminació genètica és inherent als transgènics i l'única forma d'evitar-la és no cultivar OGM, l'única garantia per mantenir els nostres camps i els nostres plats lluires de transgènics.

Ni contaminació genètica, ni decret de coexistència!

Transgèncis fora de Catalunya i del planeta!

(1) La Plataforma Transgènics Fora és una xarxa formada per pagesos, consumidors, ecologistes, investigadors i altres ciutadans que lluitem per una Catalunya lliure de transgènics. La nostra activitat principal és l'organització d'accions directes no violentes contra els OGM i la denúncia pública de la greu situació en què es troba el nostre territori. (Per a més informació visiteu: www.agrariamanresa.org/transgenics).

(2) L'experiència recollida en tot el planeta de contaminació per conreus OGM mostra clarament que la coexistència és absolutament inviable. La contaminació per ADN transgènic, a diferència de la contaminació química, és irreversible: pot perpetuar-se, ampliar-se i reproduir-se amb resultats desconeguts i imprevistos en plantes, animals i éssers humans que serien imposibles de controlar o de fer retrocedir. (Per a més informació consulteu *Enginyeria Genètica, somni o malson?*, de Mae Wan Ho, març 2001.)

... A SILENCIS INTENCIONATS.

Per què els polítics catalans es queden muts amb la crisi del 3 %?

Vaga de fam indifinida dels presos i preses polítics

La lluita pel reconeixement dels drets de les preses polítiques no s'atura: el Col·lectiu de Presos Polítics Bascos va començar dimarts 15 un vaga de fam indefinida que s'emmarca en la dinàmica de lluita permanent que va iniciar a començaments de gener amb l'objectiu d'exigir la seva repatriació i el respecte als seus drets fonamentals, així com el reconeixement de l'estatus polític. En un comunicat, aquest col·lectiu recorda que, emmarcats en aquesta dinàmica, durant aquestes últimes setmanes s'han dut a terme insubordinacions, tancaments i actes de propaganda a les presons.

Manifestació contra la Barcelona del risc

Milers de persones van participar el passat dissabte en la manifestació unitària en contra de la Barcelona del risc convocada per entitats veïnals de tota l'àrea metropolitana. En finalitzar la protesta es van llegir diversos manifestos. Es van exigir indemnitzacions morals i patrimonials equitatives per a tots i totes les afectades, però sobretot es va exigir transparència, participació i capacitat dedecisió per part del teixit social del Carmel. També es van denunciar les picabaralles polítiques que estan treient del centre d'atenció les problemàtiques del barri.

Anselm Cartañà

Arxiver honorari de l'Arxiu Històric de Sants

"Els polítics sempre han tingut una certa recança a guardar papers antics"

Un dimarts qualsevol, l'Anselm Cartañà em va obrir la porta de casa seva per xerrar una estoneta. Entre llibres i retalls de diaris vells i actuals, l'Anselm em va mostrar cares ben diferents; no obstant això, la preocupació i la tristesa predominaven sobre les altres. No m'estranya. Ha de ser costós digerir l'última malifeta dels homes grisos de l'Ajuntament. Vam xerrar de Sants, de la història de l'Arxiu, de l'Espanya Industrial, del local del carrer Miquel Àngel… Una conversa molt càlida. Me'n vaig anar amb la sensació que l'Anselm i la seva companya m'havien obert quelcom més que una porta.

JOU ▪ **SANTS**

Què ha passat recentment amb l'arxiu auxiliar del carrer Miquel Àngel?
Per contestar-te aquesta pregunta d'una manera entenedora per a tots els públics, abans hauríem de repassar una mica la història de l'Arxiu de Sants.

Doncs comencem...
L'Arxiu Històric de Sants es va fundar l'any 1931 a partir d'una iniciativa que va sorgir de la Unió Excursionista de Sants. Ràpidament molts veïns i veïnes començaren a aportar moltes dades i documents de manera voluntària.

Per què neix l'Arxiu Històric de Sants?
Crec que aquesta iniciativa respon al sentiment de no perdre els referents històrics dels antics pobles agregats a la ciutat a finals del segle XIX.

Com va viure l'Arxiu la dictadura?
La dictadura, com a tantes realitats socials, posà fre als brillants resultats assolits durant el primers anys de funcionament, que es anar recuperant paulatinament a partir dels anys 50.

I l'entrada del règim democràtic?
Els anys 70 foren anys molt importants, es va recuperar l'activitat. Serviren per demostrar el seu alt valor historiogràfic i conseqüentment, per omplir d'arguments històrics les reivindicacions del moviment veïnal. Foren anys molts intensos que segurament molts de nosaltres no oblidarem mai.

Durant aquells anys, l'activitat pública s'intensificà organitzant exposicions, reportatges fotogràfics, publicacions... i s'incrementà la relació amb les diferents entitats del territori. La projecció externa de l'Arxiu va ser notable en l'àmbit del barri i àdhuc a tota la ciutat. D'aquesta època, cal destacar l'aportació a les campanynyes "Salvem Sants dia a dia" i "Sants retrospectiu", desenvolupades amb motiu de la inauguració de la nova plaça de Sants.

Com recollí el primer Ajuntament tota aquesta feina feta?
D'entrada, la UEC acordà donar tot el seu fons a l'Ajuntament de Barcelona amb unes condicions ben clares. L'any 1976, el consistori va adquirir la Casa del Rellotge sota la pressió de les reivindicacions veïnals i l'any 1979, acordà acomodar-hi l'Arxiu Històric de Sants. L'any 1991 es va crear l'Arxiu Municipal del Districte Sants-Montjuïc.

Quines foren les condicions que vau establir amb el Consell del Districte?
Entre altres aspectes, el document de cessió estableix que els fons de l'Arxiu Històric de Sants s'hauran de classificar i ampliar, que no es podran dispersar ni dipositar fora del territori de Sants i que hauran de ser consulta pública.

Amb el nou arxiu ja inaugurat, quins canvis es van poder començar a visualitzar?
Tot i que encara seguíem treballant una colla de veïns voluntaris/es, va aparèixer la figura del funcionari: l'arxiver municipal. Tot i això, l'Ajuntament i el veïnat mantenien una relació més que cordial.

Els veïns i veïnes sempre han jugat un paper important, no?
I tant! Durant tota la història de l'Arxiu, tota la tasca de prospecció, aportació, recollida, cessió i classificació de materials sempre ha estat feta de manera anònima i altruista per innumerables persones i entitats dels nostres barris. Es pot assegurar rotundament que l'Arxiu Històric de Sants és una obra col·lectiva de tots els veïns i veïnes de Sants, Hostafrancs i la Bordeta.

Per què es decideix ampliar l'Arxiu amb el local del carrer Miquel Àngel?
A causa de l'immens volum de documents i, sobretot, per poder desenvolupar millor la tasca *drapaire*, que consisteix en recollir i triar la documentació que ens han donat de manera altruista els veïns i veïnes.

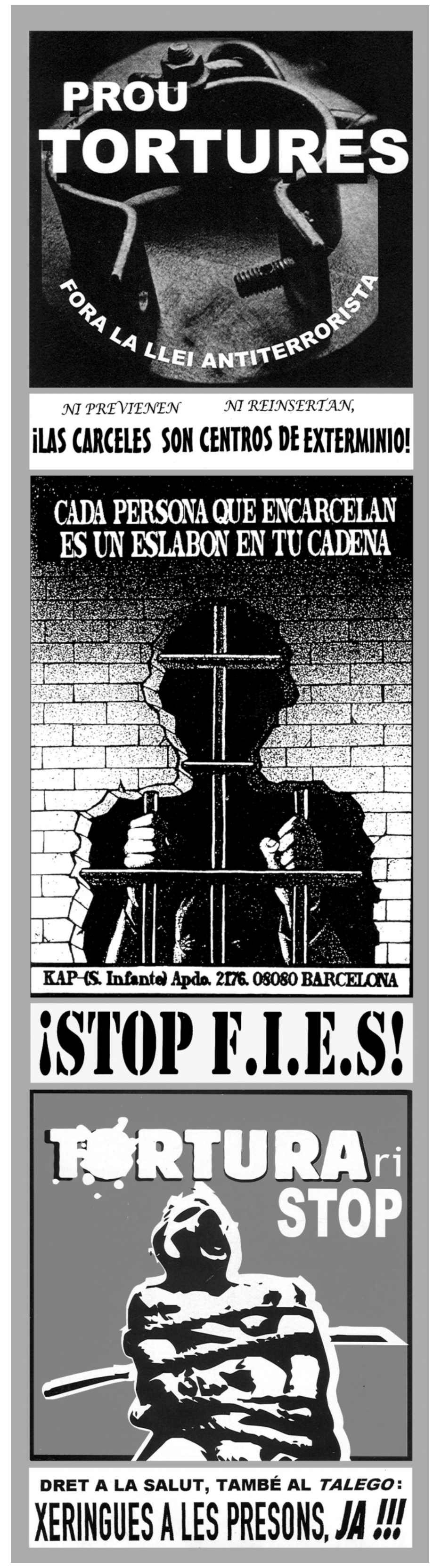
I ens situem a l'any 2004. Què va passar?
Doncs que la gerència del Districte decidí no prorogar el lloguer del local sense consultar ni informar el Consell de Districte ni l'Arxiu. Efectuà un trasllat ràpid i sense cap mena de garanties de conservació al soterrani de l'alcaldia. Només es va demanar l'opinió de l'arxiver funcionari per guardar o no documents.

Per què pren aquesta decisió?
No ho sé. Però seria bo que algú investigués per què el Districte perd un local amb un lloguer baix per fer un trasllat a un lloc d'on d'aquí a uns mesos també haurà de marxar [l'alcaldia serà la seu de l'Arxiu].

Tot plegat és força estrany, no?
Déu n'hi do, però… mentrestant, esperarem la convocatòria del Consell Assessor, el qual no es reuneix fa aproximadament 10 anys. Ja se sap, els polítics sempre han tingut una certa recança a guardar papers antics.

ENGANXINES POLITICOSOCIALS

Lluita a les presons

ACTIVITATS

Divendres 8 d'abril
18 : xerrada contra la tortura policial, a Can Vies.

Dissabte 9 d'abril
Minimarató de Cinema
21 h: projecció d'una selecció de curts casolans, a les Cotxeres de Sants.

Dissabte 16 d'abril
Tomb antirepressiu
18 h: manifestació de cloenda del Tomb antirepressiu, a la plaça Universitat.

Divendres 22 d'abril
20 h: presentació del nou portal Sants Antifa, a la capella de Can Vies.

Dissabte 23 d'abril
18 h: manifestació per la llengua, a la plaça Universitat.

Diumenge 24 d'abril
18.30 h: presentació del recital *Musicals de Broadway* per la Companyia El Musical Boig, al teatre de Sant Medir (c/ Constitució, 17).

Dijous 28 d'abril
Solidaritat Miniwatt
12 h: concentració pel judici als solidaris i solidàries amb Miniwatt, als jutjats de Lluís Companys.

Cinema Rebel
19 h: projecció del film *El forat* (de Chema Falconetti), a les Cotxeres de Sants.

ADRECES

Can Vies
c/ Jocs Florals, 42

CS de Sants
c/ Olzinelles, 30

Casal Independentista
c/ Premià, 31

Espai Obert
c/ Blasco de Garay, 2

AC Arran
c/ Premià, 20